

דבר-תורה קצר לבית האבל: רעיונות קצרים, משלים וסיפורים לאזכרה או יארצייט שלוקטו ונאספו לאוצרו של הרב שלמה הלוי שליט"א

להשביח את עצמנו

איך משתבחים בחיים?

אנו נמצאים בבית האבל מנסים לנחם וקשה לנו. אנו שואלים את עצמינו: "איך מנחמים בבית האבל?" ומהרהרים: "מה אפשר להגיד על אובדן שכזה?!"... נכון! זה באמת קשה אבל אולי נוכל לשאוב כוחות מהתנחומים שקיבל רבי יוחנן.

באבות דרבי נתן פרק יד' **מסופר** שטרגדיה נוראה פקדה את ביתו של רבי יוחנן בן זכאי ששימש כגדול הדור באותה תקופה, בנו הקטן נפטר באופן פתאומי.

במהלך השבעה הגיעו התלמידים לנחם את רבם והמדרש מתאר את הדו-שיח בניהם:

נכנס הראשון ואמר לו: אדם הראשון גם מת לו בן (הבל) והמשיך להביא ילדים. לא קיבל ניחומים ואמר לו הזכרת לי גם צערו של אדם ראשון.

נכנס השני והזכיר לו את איוב שמתו לו כל בניו. לא קיבל רבי יוחנן את הניחומים ואמר: לא די שהזכרת לי צערי, אלא גם צערו של איוב.

נכנס השלישי ואמר לו לאהרון מתו שני בנים וקיבל תנחומים "וידום אהרון", אמר לו ר' יוחנן: לא די שהזכרת לי צערי אלא גם של אהרון.

נכנס הרביעי ואמר: לדוד נהרג בן ואח"כ הביא את שלמה, ועדין הרב לא קיבל.

נכנס החמישי ר' אלעזר בן עזריה וישב לפניו ואמר לו: אמשול לך **משל**, למה הדבר דומה? לאדם שהפקיד אצלו המלך פיקדון. בכל יום ויום היה בוכה ואומר: אוי לי, אימתי אצא מן הפיקדון הזה בשלום. אף אתה רבי, היה לך בן. לימדת אותו: תורה, מקרא, נביאים וכתובים, משנה הלכות ואגדות ונפטר מן העולם בלא חטא. ויש לך לקבל עליך תנחומים כשהחזרת פיקדונך שלם.

אמר לו: ר' אלעזר בני ניחמתני, כדרך שבני אדם מנחמין.

הניחום האחרון התקבל אצל רבי יוחנן מסיבה ברורה – הוא פשוט ואמיתי. כשמנחמים את האבל צריך להדגיש את הזכות שיש למנוח. ובאמת כך גם המנוח זכה אף הוא להשביח את נשמתו בכך שעשה מצוות מעשים טובים... הבה גם אנו ננסה להשביח את עצמינו כמה שרק נוכל ע"י מצוות ומעשים טובים...